

Loes den Hollander

Pijngrens

Karakter Uitgevers B.V.

November 2014

Het bovenlijf wordt omarmd door de takken van een grote struik. Er is een mes in de keel geplant, het staat fier rechtop, alsof het trots is op de overwinning.

Overal zitten slierten bloed.

Wijd open ogen staren de wereld in.

De vrouw die het lichaam heeft gevonden is nog steeds niet aanspreekbaar. Ze is door een agente naar een plek geloodst waar ze de struik niet meer kan zien. Nadat ze erin geslaagd was het alarmnummer te bellen en te vertellen waar ze was en wat ze had aangetroffen, is bij haar het licht uitgegaan. Ze stoot nu en dan klanken uit die wanhopig klinken, maar onverstaanbaar zijn. Er zitten zweetdruppels op haar bovenlip.

Haar hond likt haar gezicht.

Iemand maakt foto's vanuit allerlei posities. Als een van de aanwezige agenten of ambulancebroeders iets zegt, gebeurt dat op gedempte toon. Hun bewegingen lijken zich te voegen naar de alom verdragende stilte.

Een van de agenten meldt dat de technische recherche onder-

weg is en voegt eraan toe dat hij de aanblik van het dode lichaam een gruwelijk stilleven vindt.

‘Het is bijna mooi van lelijkheid,’ antwoordt een collega.

Juni 2014

Vannacht kwam de droom terug, na jaren niets van zich te hebben laten horen.

Ik zat half rechtop, mijn benen lagen in de beugels. Ik kon als ik over mijn buik heen keek het hoofd zien van de vroedvrouw, die bij de onderkant van mijn lijf onduidelijke dingen deed. Er liep een brede grijze streep aan weerszijden van de middenscheiding in haar haren. De rest was donkerblond.

De pijn werd weer heviger en bereikte opnieuw een grens. Nu ga ik echt dood, dacht ik. Nu is het te erg.

Iemand veegde met een doek over mijn voorhoofd.

'Je doet het goed,' hoorde ik mijn moeder zeggen. 'Nog even doorzetten.'

Ik wilde antwoorden dat er niets viel door te zetten, omdat ik binnen een paar minuten zou overlijden, en toen kwam de volgende wee. Weer erger.

'Puffen!' riep de vroedvrouw.

Het volgende uur pufte ik en mijn moeder pufte mee. Of was het een halve dag? Was het eigenlijk nog steeds vrijdag?

Ik zag dat de vroedvrouw een vinger in de lucht stak. 'Bijna volledige ontsluiting. Dan mag ze gaan persen.'

Persen? Pérsen?

Ik ben hier niet, besloot ik.

Mijn moeder en de vroedvrouw spraken met elkaar alsof ik er niet bij was. Ze waren het erover eens dat de baby goed was ingedaald en dat ik een jong en soepel lichaam had.

Ik wilde zeggen dat er niets soepels te ontdekken viel aan een kamerolifant, maar iedere keer als ik een woord wilde uitspreken bellette een nieuwe pijnscheut me dat. Waarom had niemand me iets verteld over die verschrikkelijke pijn? Toen riep de vroedvrouw dat ik nog één keer goed moest persen en op het moment dat ik zeker wist dat de huid van mijn gezicht in tweeën zou splijten, dreef er iets uit me naar buiten en begonnen de vrouwen te juichen.

'Het is een meisje,' zei mijn moeder.

'Wil ze het een naam geven?' vroeg de vroedvrouw even later.

'Nee,' antwoordde mijn moeder.

'Marjanne,' probeerde ik te zeggen.

Maar niemand luisterde.

De droom kwam aanvankelijk elk jaar in juni langs, later leek hij me vergeten te zijn.

Tot nu.

Dat moest ik je dus even vertellen.

Annemiek

I

Ze heeft het telefoonnummer van Fiom maar één keer gezien en sinds dat moment kan ze het elk moment van de dag noemen. Maar wat gaat ze ermee doen?

Ze hinkt op twee gedachten. De ene adviseert haar om het nummer toch maar te vergeten, de andere nodigt haar uit om de cijfers in te toetsen.

Wat kan Fiom bellen haar opleveren? Het enige wat ze zeker weet is dat deze organisatie zich bezighoudt met afstammingsvragen, maar zouden ze daar ook werkelijk iets voor haar kunnen betekenen? De vraag maakt haar onrustig en onzeker.

Arnoud Jan lijkt daar niets van te merken.

Hij is nu in de tuin het gras aan het maaien. Ze kijkt naar zijn nog altijd aantrekkelijke lijf, naar zijn korte grijze haar, naar zijn soepele bewegingen. Een paar weken geleden vertelde hij glunderend dat iemand met wie hij in een grand café aan de praat raakte hem hooguit zestig schatte en dat ze hem niet had willen geloven toen hij vertelde dat ze daar elf jaar bij kon optellen. Annemiek is niet ingegaan op dat 'ze'. Dat is de code, al jaren. Hij deelt mee, zij luistert.

Op de dag dat ze hier aankwam was hij ook het gras aan het maaien. Hij stond op dezelfde plek als nu en hij droeg een rood vest. Hij was groot, had brede schouders en smalle heupen. Zijn gemillimeterde blonde haar gaf hem iets jongensachtigs. Aan de kleur van zijn gezicht was te zien dat hij regelmatig in de tuin werkte.

Ze vond hem direct een mooie man. Verder niets, want ze kwam niet voor hem persoonlijk. Ze kwam omdat iemand voor zijn dochter moest zorgen.

Hun huisarts was bevriend met Arnoud Jan Biesheuvel, een notaris die in Oudendijk woonde en die onlangs zijn vrouw had verloren, vlak na de geboorte van hun eerste kind. De notaris zocht een hulp voor dag en nacht en hun huisarts had gevraagd of Annemiek voor zijn vriend zou willen werken.

Annemiek was zestien, had net haar eigen baby ter adoptie afgestaan en werd door haar moeder gestimuleerd om het roer in haar leven om te gooien. Haar moeder ging ervan uit dat de verwekker van het kind nog ergens in de buurt was en dat de oplossing voor de kans dat hij haar dochter opnieuw zwanger zou maken bestond uit haar vertrek naar Oudendijk.

Annemiek had liever een tijdje bij haar vader willen gaan wonen, maar toen ze die wens uitsprak vloog haar moeder haar aan en moest door zus Peggy van Annemiek af worden getrokken. Later zei Peggy dat Annemiek uitblonk in domme teksten uitkramen en dat ze er niet op hoefde te rekenen dat ze welkom zou zijn 'bij je pappie'. Toen kon Annemiek het niet laten om het geheim prijs te geven dat ze tot dat moment zorgvuldig voor zichzelf had gehouden en ze vertelde dat ze hun vader een paar keer na de scheiding had gezien. Peggy stuiterde van ongeloof, maar ze wilde wel graag weten wanneer dat was geweest en hoe vaak. Het leek Annemiek beter om niet te vertellen dat hun vader regelmatig op haar stond te wachten als ze uit school kwam. Toen Peggy wilde weten of hij zijn vrouw en dat kind bij

zich had gehad en of ze wel wist dat de nieuwe vrouw van hun vader maar drie jaar ouder was dan zijn oudste dochter, loog ze dat hij alleen was geweest. Terwijl ze dat zei besepte ze dat ze haar vader en zijn nieuwe gezin niet meer zou zien als ze naar Oudendijk vertrok.

Annemiëks moeder drong aan op een snelle beslissing. ‘Je zult opknappen als je een tijdje in een andere omgeving bent en dan kun je toch nog voor een baby zorgen,’ zei ze en ze voegde eraan toe dat deze mogelijkheid om alles achter zich te laten een aanwijzing was dat de maagd Maria zich over haar had ontfermd. Annemiëk moest mee naar de kerk om een grote kaars op te steken bij het Mariabeeld. Ze had met liefde de hele kerk in de fik gestoken.

Het is jaren geleden dat ze zo expliciet dacht aan de eerste keer dat ze Arnoud Jan zag. Hij keek niet naar hen, hij maaide gewoon verder.

Ze werden binnengelaten door de vrouw die tijdelijk voor de baby en het huishouden had gezorgd. Ze bekeek Annemiëk met een achterdochtige blik in haar ogen. ‘Notaris heeft veel meege maakt,’ zei ze. ‘Hij moet dat allemaal nog verwerken. Hij houdt niet van loze praatjes en zeker niet van gezeur. Als er iets is, kun je dat het beste met iemand bespreken die je kent, bijvoorbeeld met je moeder.’

‘Mijn dochter heeft geen problemen,’ verzekerde Annemiëks moeder de vrouw. ‘Ze kan hard werken en ze weet hoe ze een baby moet verzorgen. Ze heeft al vaak op de baby van de buurvrouw gepast. De notaris zal blij zijn dat ze er is.’

‘Er moet heel wat gebeuren om die man ooit nog blij te maken,’ antwoordde de hulp. ‘Laten we hopen dat hij later weer een vrouw vindt.’ Ze bekeek Annemiëk van top tot teen en wendde haar blik af. ‘Uit zijn eigen milieu.’

Hij is klaar met maaien en haalt iets uit de binnenzak van zijn colbert. Het is zijn mobiele telefoon. Lijkt het nu maar zo, of ziet hij er echt een beetje grauw uit? Zijn gezicht licht op als hij begint te praten. Waarschijnlijk is het Linda. Zijn dochter is de enige die zijn gezicht zo kan laten stralen.

Er valt iets uit de zak van zijn broek, maar dat merkt hij niet. Hij drukt met zijn ene hand het mobieltje tegen zijn oor en duwt met de andere hand de grasmaaier in de richting van de schuur.

Annemiek tuurt naar de plek waar iets viel. Het ligt in het gemaaide gras en het glinstert.